

Regjeringens og Rigsdagens Mening, at den har overlevet sig selv og for Diebliffet ikke betyder meget. Udvalget foreslaaer derfor, at § 2 udgaaer.

Ligeledes foreslaaer Udvalget, at § 3 udgaaer, idet det formener, at den er aldeles overflødig. Den Bestemmelse, der indeholdes i § 3, forekommer Udvalget at være en saadan, at det er en Selyfølge, at det er Noget, der ikke behøver at staae i Loven; thi det er naturligt, at naar Sognefogderne udføre disse andre her nævnte Forretninger, saa maae de ogsaa være berettigede til at erholde de Gebyrer, som ydes derfor.

Udvalget foreslaaer ogsaa, at § 4 skal udgaae. § 4 har efter dets Mening ikke saa meget med Lønningsbestemmelsen at gøre som med selve Institutionen, og, da der, som sagt, forestaaer denne en omfattende Omdannelse, saa har man meent, at man ikke her nu skulde træffe en Forandring i den, som angik et Par ganske enkelte Punkter. Efter § 4 skal der nemlig foretages en fuldstændig Undersøgelse af, hvorvidt de nuværende Sognefogeddistricter ere passende inddeelte, og forsaavidt det maatte findes, at en Forandring var ønskelig, skulde en saadan foretages over det hele Land. Derfor man gik ud fra, at Institutionen skulde vedblive at bestaae i en længere Række af Aar, kunde det vistnok være rigtigt og ønskeligt, at en saadan Undersøgelse blev foretagen; men for den korte Tid, som den endnu kan have at vedblive i, har det været Udvalgets Mening, at det Arbejde, der maatte være forbundet dermed, ikke vilde betale sig, og at det tillige vilde kunne bewirke nogen Forstyrrelse, dersom man nu gik ind paa at foretage en almindeligere Inddeling af Sognefogeddistricterne. Forsaavidt et eller andet District skulde ønskes omdeelt, saa vilde det kunne skee paa samme Maade, efterat denne Lov er udkommen, som det forhen er skeet; en almindelig Omdannelse har man ikke anseet for ønskelig. Ligeledes har man heller ikke troet, at Bestemmelsen om, at Lægdsmandsbestillingen altid skal være overdraget til Sognefogden, burde træffes nu, da man rimeligviis meget hurtigt vil

komme til at træffe en ny Bestemmelse i saa Henseende, og dertil kunde ogsaa komme, at naar Lægdsmandsbestillingen altid skulde være forbunden med Sognefogedbestillingen, saa vilde Lægdsdistricterne undertiden blive temmelig smaa, idet man jo har Sogne, hvor der findes 3—4 Sognefogder, og hvor altsaa et Sogn vilde blive deelt i ligesaamange Lægdsmandskredse. Det vilde forøge den Uleilighed, der er forbunden dermed, at en Værnepligtig flytter fra et Sted til et andet, idet han saa selv om han ikke flytter udover det Sogn, hvori han er, dog skal gjøre Anmeldelse til 2 forskellige Lægdsmand. Af de Grunde, der saaledes ere anførte, foreslaaer derfor Udvalget, at § 4 ogsaa skal udgaae. Forsaavidt Udvalgets Forslag, at de 3 Paragrapher, 2, 3 og 4, skulle udgaae, vedtages, er det Udvalgets Formening, at Betegnelsen af den 1ste Paragraph som § 1 ikke længere er passende, men at den maa udgaae, da Indholdet af denne Paragraph vil komme til at udgjøre hele Loven.

Justitsministeren: Jeg har ikke Noget at erindre mod, at de 3 Paragrapher, som af Udvalget foreslaaet, udgaae.

H. Jensen: Det kan vistnok ikke være Andet end velbegrundet, at Alderstillsæggene falde bort, naar man lægger Mærke til, hvad Udvalget i saa Henseende har bemærket; men jeg synes dog at skulde Sagen at gøre opmærksom paa, at i fattige, smaa Sogne, hvor der kun ere ganske enkelte Mænd, f. Ex. 1, 2 eller 3, som ere skikkede til at være Sognefogder, der ere Beboerne næsten nødsagede til at træde sammen, naar Vedkommende har været Sognefoged i sin Tid, og de ikke kunne faae en ordentlig Sognefoged i hans Sted, — og lønne den afgaaende Sognefoged privat, og paa denne Maade give de ham et Alderstillsæg; saadanne Tilfælde har jeg kjendt, og, vedtages Udvalgets Forslag, vil vedkommende Sogn ene og alene komme til at bære Alderstillsægget. Mon det nu ikke var mere passende, at Alderstillsægget bliver udredet af Amtet, saaledes som det er foreslaaet i det foreliggende, af Landsthinget vedtagne Lovudkast? Det er